

volt tagja, ki ne látott volna zergét. Egyesek tizenhárom darabot számláltak össze.

*

Augusztus 28-án este ismét együtt voltunk valamennyien a tátralomniczi Palota szálló fényes termeiben. Ámde csak rövid ideig tartott az együttlét, mert a társaság számos tagja még az esti vonattal kívánt hazautazni. A vacsora alatt tehát bucsuzkodás folyt az egész vonalon. Szepes vármegye küldöttsége, amely már Fenyőházán is megtisztelte egyesületünket jelenlétével, itt ismét megjelent közöttünk és vezére, dr. *Máriássy* Mihály országgyűlési képviselő üdvözölte Szepesség földjén az egyesület tagjait. Szavai elárulták, hogy ismeri fajtánkat s szereti az erdőt. Csupor István főerdőmester viszont *Máriássy* Mihályt, Bund Károly pedig Majunke földbirtokost, Winkler Ernő és Horti főszolgabírákat köszöntötte fel. Kaán Károly a lipitújvári főerdőhivatal főnökére, Csik Imrére és Heim János m. k. erdőmérnökre, felkai erdőgondnokra, végül Gesztes Lajos az egyesület tisztikarára emelte poharát.

KÜLÖNFÉLÉK.

Imecs Béla †. Tragikus módon, saját kezébe szorított fegyvertől hunyt el múlt hó 23-án BÉlapátfalván imecsfalvi Imecs Béla, az egri papnövelde uradalmának erdőmestere, a „Magyar Erdész” főszerkesztője. Régi szivbaja vett erőt rajta s érlelte meg benne azt a rettenetes elhatározást, hogy véget vet életének s magával viszi 15 éves viruló leányát is, amelyet szintén féltett e bajtól. Régóta betegeskedő testében nagytörékvésű lélek lakozott, amelylyel forrón szeretett szakmáját kívánta szolgálni sokkal tágabb körben, sokkal szélesebb alapon, mint amily mértékben arra gyakornok kora óta ugyanannál az uradalomnál teljesített csendes szolgálata módját nyújtott.

Széleskörű általános műveltsége és nem csekély írói tehetsége az irodalom terére utalták törekvéseit s így lett alapítója a „Magyar Erdész”-nek, amely szaklapnak több éven szerkesztője, majd, amidőn betegsége visszavonulásra kényszerítette, főszerkesztője volt. Azzal az

irányzattal, amelyet Imecs lapjában képviselt, az „Erdészeti Lapok“ tudvalevően több esetben egyet nem érthettek, mindemellett azonban Imecs önzetlen jóhízműsége mindig kétségen felül állott.

Imecs Béla 1860-ban született Réty háromszékmegyei községben. Kezdetben Bécsben a technikát látogatta, csak azután, 1880-ban kereste fel Selmezbányán az erdészeti akadémiát. 1883-ban került mint gyakornok az egri papnövelde uradalmához, 1886-ban lett ugyanott erdész, 1888-ban főerdész, végül 1909-ben erdőmester. Irt a „Vadászlap“-ba és „Erdészeti Lapok“-ba is. 1901-ben alapította a „Magyar Erdész“ című lapot s tevékenyen közreműködött Borsod, Gömör, Heves megyék erdészeti egyesületének alapításánál, melynek alelnöke volt. Évek hosszú során át volt rendes tagja az Országos Erdészeti Egyesületnek is, rövid ideig annak választmányában is helyet foglalt, később azonban az egyesületből kilépett. Az utóbbi években gyötrő betegsége miatt visszavonultan élt. Halálát özvegye és három fia siratja.

Nyugodjék békében!

Jogtalan legeltetés. Ily czimen a „Köztelek“ f. é. 35. száma *Szilárd Ferencz* dr. tollából a következő, bennünket is közelről érdeklő sorokat közli:

„A jogtalan legeltetés által okozott károk, sajnos, nem tartoznak a ritkaságok közé ebben a legelőszük világban. Különösen a juhászvér sehogysem akarja magát megtagadni s egy-egy kis becsapás a tilosba a telivér juhász egészségéhez szinte megkívánatik. A népnek eme hajlamaival számolt a magyar törvényhozás, midőn a modern gazdasági elvek érdekében úgy az erdőtörvény szakaszai között, valamint a mezőrendőrségről szóló törvényben is drákói szigoruságu rendelkezéseket állított föl a kihágók ellen. A végrehajtásnak azonban, mint mindenütt, itt is kisebb-nagyobb nehézségek állanak az útjában. Különösen a bizonyítás a dolog természete folytán többnyire igen nehéz s ha a törvény rendelkezései ezen nem könnyítenének, szinte lehetetlen volna. A törvény bölcs intézkedése szerint azonban az ítélkezéshez elég alapot nyújt, ha a bíró a kártevő állatok nemét és számát ismeri és a büntetés és a kártérítés fokát befolyásoló körülmények ismeretesei. Amíg az ügy a közigazgatási hatóság előtt foly, nincs is a bizonyítással semmi különös nehézség, azonban az erdőtörvény

69. §-ának b) pontja szerint, ha az okozott kár összege a 60 koronát meghaladja, a 73. § értelmében a cselekmény az 1878. évi V. t.-cz. 421. §-ában meghatározott vétséggé minősül. Ekkor tehát a kártérítés kérdésében is föltétlenül a bíróság határoz. Már több ízben felmerült a kérdés, hogy a bíróság előtt a bizonyításra nézve az erdőtörvény 100. §-ának egyszerű szabályai alkalmazandók-e s a mezőrendőri törvénynek analóg intézkedései, vagy pedig a felperest arra kell szorítani, hogy a perrendtartás rendes szabályai szerint bizonyítson.

Hogy az erdőtörvény 100. §-a a bizonyítás tekintetében a rendes bíróság előtt is irányadó és hogy mezei károk esetén ennek analogiájára az 1894. évi XII. t.-cz. 110. §-át kell alkalmazni, az iránt minden kétséget eloszlat az itt közölt jogi eset, amely még azon okból is érdekes, hogy abban a kir. Kuria a kárt tevő állatok gazdájának a mezőrendőri törvény 112. §-ában kimondott feltétlen felelősségét némi kautélákkal az erdei kártételek eseteire is kiterjeszti.

Ezen elvi jelentőségű eset a következő:

A temesvári kir. tábla: Az elsőbíróság ítéletét azzal a változtatással hagyja helyben, hogy a felperes részére kártérítés czimén megítélt 754 K tőke s járulékai megfizetésére alpereseket egyetemleg kötelezi; s hogy a másodrendű alperes ellen a végrehajtás csak akkor rendelhető el, ha a megítélt összeg egészben vagy részben az elsőrendű alperestől annak vagyontalansága miatt be nem hajtható.

Indokok: Az 1879. évi XXXI. t.-cz. 84. §-a szerint a cseléd által okozott erdei kárért a gazda felelősséggel szintén tartozik s az okozott kár megtérítésében a tettessel együtt marasztalendő, mindazonáltal azzal a megszorítással, hogy a gazda ellen a végrehajtás csak akkor foganatosítható, ha a végrehajtás a cseléd ellen annak vagyontalansága miatt részben vagy egészben eredménytelen maradt.

Mínthogy pedig az elsőrendű alperes a másodrendű alperes cselédje volt s a tilos legeltetés által okozott erdei kárt ily minőségben követte el, így a másodrendű alperes az elsőrendű alperes által okozott kárért egyetemleges felelősséggel tartozik, aminél fogva a megállapított kártérítésben mindkét alperes egyetemleg,

mindazonáltal az idézett t.-cz. 84. §-ában meghatározott korlátozással volt marasztalendő. (1908. augusztus 21. 1377/908.)

A m. kir. Kuria ítélete (1909. febr. 16. 4892/1908. II. p. t.) így szól: A másodbiróság ítéletét a kártérítési kötelezettség megállapítására vonatkozó részében indokaiból helybenhagyja, részben azonban mindkét alsóbiróság ítéletét akként változtatja meg, hogy elsőrendű alperest feltétlenül, a másodrendű alperest pedig arra az esetre, ha a követelés az elsőrendű alperestől behajtható nem volna, még arra is kötelezi, hogy a felperes részére már megítélt 754 K tőkén felül még további 310 K tőkét s járulékait megfizessenek.

Indokok: A felperes keresetében ugyanis az alpereseket tilalmazott erdőrészen való legeltetés által elkövetett kártétel miatt az elpusztult ültetvények értéke czimén 754 K-ban, külön kártérítési czimén pedig az 1879: XXXI t.-cz. 100. §-a alapján kiróható büntetéspénznek megfelelő 1065 K-ban, összesen tehát 1829 K-ban kérte marasztalni.

Az erdei kártételek kérdésében rendelkező 1879: XXXI. t.-cz. 100. §-a a károsultat egyedül a jogosulatlan legeltetés által szenvedett kár megtérítésének követelésére jogosítja fel, mihez képest a felperest nem követelheti külön a legeltetés által elpusztított fák értékén felül még külön a kártérítést is, hanem egyedül szenvedett teljes kárának megtérítését.

Ez a megtérítési összeg azonban az idézett t.-cz. 102. §-hoz képest azon esetben, ha a legeltetés általi kártétel a 100. § 1—7. pontjaiban felsorolt állatokkal 15 éven aluli erdőben követett el, a 100. § alapján kiróható pénzbüntetés teljes összegénél kevesebb nem lehet.

Mínthogy pedig a másodrendű alperes marháit, vagyis a 100. § 1. pontjában említett állatok a kárt csemeték lerágásával és eltaposásával, tehát nyilvánvalóan 15 éven aluli erdőben követték el, annál fogva a felperes részére az alperesek ellen megítélendő kártérítés összege nem az elpusztított csemeték értékeként kimutatott összegben, hanem mínthogy az az előbbit túlhaladja, a 100. § alapján kiróható pénzbüntetésnek megfelelő teljes összegben ítélandó meg, ami a kimutatások adatai szerint 1065 K-ra rug.

Halálozások. *Pischl* Pál m. k. erdőtanácsos, az Országos Erdészeti Egyesület alapító tagja (Szászsebes) 57 éves korában és *Milosevic* György favállalkozó, az Országos Erdészeti Egyesület rendes tagja (Ruszkabánya) 75 éves korában elhunyt.

Lapzártakor értesülünk továbbá, hogy rozsnnyóbányai *Ujházy* Dénes nyugalm. közalap. erdőtanácsos, az Országos Erdészeti Egyesület alapító tagja f. hó 9-én Kassán 72 éves korában elhunyt. Az érdemekben gazdag tisztviselő rövid életrajzi adatait legközelebbi számunkban közöljük.

Béke hamvaikra!

Faragó Béla cs. és kir. udvari szállító a napokban adta ki dustartalmu őszi csemeteárjegyzékét, amelyet kívánatra bárkinek megküld. A magvokról szóló árjegyzék folyó hó végével fog megjelenni.

